

N.C. împotriva Italiei (MC) - 24952/94

Hotărârea din 18.12.2002

Art. 5 § 5: Reparația

Lipsa dreptului la reparație pentru detenție pretins ilegală : *neîncălcare*

În fapt - Reclamantul, director tehnic al unei societăți, a fost arestat în baza unui mandat emis de un judecător de instrucție, pe motiv că existau indicii grave care arătau că este vinovat de abuz de putere și de corupție. Reclamantul a depus la tribunalul districtual o cerere de eliberare, arătând că nu existau indicii grave de vinovăție în sensul art. 273 din Codul de procedură penală. Tribunalul a respins cererea pe motiv că exista un indiciu grav de vinovăție și riscul ca reclamantul să comită alte infracțiuni. Cu toate acestea, reclamantul a fost arestat la domiciliu în loc să fie arestat. Reclamantul i-a cerut judecătorului de instrucție să anuleze ordonanța de arest la domiciliu, având în vedere că demisionase din funcția de director tehnic al societății. Judecătorul a respins cererea. Cu toate acestea, în apel, tribunalul a dispus eliberarea reclamantului, întrucât nu mai exista niciun motiv pentru a menține arestul la domiciliu, având în vedere demisia, timpul scurs și personalitatea suspectului. Ulterior reclamantul a fost achitat pe motiv că faptele de care fusese acuzat nu au avut loc.

În drept – Art. 5 § 5: Autoritățile italiene nu au considerat că arestarea preventivă a reclamantului a fost ilegală sau contrară într-un alt fel art. 5 din Convenție, dar nu s-a analizat dacă a existat o încălcare a alineatelor 1 lit c) sau 3 din art. 5. Art. 314 din Codul de procedură penală prevede posibilitatea, pentru orice persoană achitată în special pe motiv că faptele de care a fost acuzată nu au avut loc, să depună o cerere de reparație. Reclamantul fiind achitat din acest motiv, ar fi putut să ceară reparații. Rezultă că sistemul juridic italian îi garanta, cu un grad suficient de certitudine, dreptul la reparație pentru arestarea preventivă. Întrucât acest drept decurgea din achitarea sa și nu ar fi putut exista în caz de condamnare, în circumstanțele cauzei, reclamantul avea posibilitatea de a cere reparații fără a fi nevoit să dovedească ilegalitatea arestării sale. Într-adevăr, arestarea sa preventivă ar fi putut fi considerată „nedreaptă” în dreptul italian, independent de orice considerație cu privire la ilegalitatea sa. În aceste condiții, compensația datorată reclamantului în urma achitării sale se confundă cu orice altă compensație la care ar fi putut avea drept în temeiul art. 5 § 5 din Convenție.

Concluzie: neîncălcare (unanimitate).